

SONET O STATEČNĚ
NEDODATEČNÉM
NEPODĚKOVÁNÍ

Neděkuj!
mohl bys být jak hnůj,
a ještě poddajnější,
neděkuj, Ty nejsi zdejší,

neděkuj, Ty jsi prodajnější,
jak parcela,
jak chuj,
neděkuj, Ty jsi ještě zbytečnější.

Je to starost anděla jít
Ti od těla
jak stín

šikmo stranou.
Neděkuj za knihu nikdy nedopsanou,
na kterou úsměv padá našťestí, úsměv Matčín.

Neděkuj za náhodnou podívanou.
Bohu děkuj jen za Boha a činu jen za čin.

Neděkuj za líce, po nichž Ti slzy kanou.

ÉRÓTŮV
SONET O TICHÉM
DOROZUMĚNÍ CON
AMORE

Končíme pro dnešek.
Jaký prohřešek
na sebe zradíš?
Co mi radíš?

Mám Ti říci
že když Tě chci mít
stavím do okna svíci?
Mám Ti určovat limit?

Mám se Ti vyznat
ze svých skrytých slabostí
a mám Ti přiznat

že na Tvé lásce mám nedosti
jak na tyčince blizna?
Ale kdo se v sobě vyzná.

A ten lak s obrazu mého sejmi, a ty přidané pokosty.

BALADA

jedněch Krásných Očí

UŽ JEN

PRO PLÁČ

I

Ty smutný jak pláč,
Ty lítostivý jak vína,
Ty který ptáš se nač,
plač do mého klína.

Plač, vášnivý hráč, bujný
píjan rudého vína,
plač nad úsměvem káč
a svistotem bičů,

který nikdy nezapočíná
jak věčnost chtíčů.
Plač zvoněním klíčů,

plač zkypřená hlína
Tvých ustavičných rýčů.
Plač jantarová medovina.

II

Plač slina
vášnivějších dříčů.
Plač sobolína
zeměměřičů,

pláč staronová
umyvadla u holičů,
pláč okřín smyčců,
zbarvený do nachova,

pláč mléka pryšců,
stoudná a mramorová,
pláč zlaté slzy

petrklíčů,
vyplač všechno co Tě mrzí.
A svoji vlastní krev plač do carevičů.

III

Plač slova.

NÁVRAT
ÉRÓTA
PROROKUJÍCÍ SONET O
ŽALMECH KRÁLE DAVIDA

Ještě jednou prosím o Tvé odpuštění,
Ty který jsi Pán můj a můj král,
krále král neposkvrněný z ženy,
s kterým jsem si o samotě hrál

jako se srdcem a s dráty harfy,
Ty jehož otec byl pyšný Saul,
Ty jehož krev moje srdce barví
jako víno pohár, hrdlo Grál,

rozpomeň se prosím na Davida,
Tebe nepřechurá Uriáš
ani Bathsebina lesklá bída,

ani Šalamoun, v němž syna máš,
Ty jsi mi byl nad prach archy svatý.
Odpusť mi, že Jonáš je z Jonáty,

odpusť mi, stala se dvojí chyba,
ale Tvoje srdce se mi vrátí
s vínem k němuž jídává se ryba,

v moji rudou číši prsten zlatý.

SONET
O NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ.
NEROZDÍRAJÍCÍ SE O BAJONET
ALE PŘECE JAKO KREV TÍHNOUCÍ K PROLITÉ RÁNĚ.
SONET KTERÝ SE DĚJE
PŘED STA LETY ANEBO HNED.
ZÁLEŽÍ
NA DRUHU ZBRANĚ.
ĎÁBEL SE SMĚJE.
NA TOM KDO VÍNO LEJE.

Tys nebyl na nebe vzat,
Ty sám jsi tam vstoupil,
jinak bys nevykoupil
co nelze útokem brát,

lyr zlatý drát,
Ty ne nadarmo jsi loupil,
jen se opyl,
Ty ses tou krví opil,

dožádav se těla,
Tebou ne nadarmo hřměla,
až dohřměla, kletba odvěká,

Ty kterého na nebi nikdo nečeká.
Ale jen Ganymed ví jak padat z ďábla do anděla. Synu
člověka.

ROMANCE
O TOM O VŠEM PO TOM PO VŠEM

I

Mít po tom po všem ještě pro přátelství
smysl, mít smysl pro lásku,
nezaprotat se učitelství
ani lovení bělásků,

po tom po všem co je každodenní dřina
mezka srdci čihaře,
po tom po všem co je kopretina
krev šlehající do tváře,

mít po tom po všem, po životě rabů
obdiv pro krásu lotrasa,
neprotat moře za klepeta krabů,

i když bič drábů štípe do masa,
po tom po všem mít v srdci tabu,
v srdci jež hnusem se otrásá,

ale přece slaví, slaví s Tebou kanaánskou svatbu,
to je můj a Tvůj úděl, osud boha a osud chud'asa.

Já jsem ten host a Ty jsi ženich a všechna ta chasa je u d'asa.

II

Přej nevěstě klatbu!
Což nejásá?
Trojský kuň právě ztekl trojskou hradbu.
Neskončí pro to Helenino hopsasa.

Dbát po tom po všem ještě o výsadbu
sadu který jabka zadarmo nestřásá.
Po tom po všem najít pravdu.
I u perel, i u prasat.

Ještě žízeň mít po tolikerém hladu.
Ještě najít prs - a ssát, a ssát!
Nepadla obležená tvrz.

Stále opojněj zní vědro pádu.
Po tom po všem se vínu vzdát, nedobytný hrad.
Po tom po všem dštít slzy jak vodopád

a po tom po všem krvácet na pomádu.

III

Po tom po všem Tě mít rád.

ROMANCE O
MILÁČKOVĚ KTERÝ
LEŽÍ U NOHOU SVÉHO
MILENCE

I

Jak jsi tam ležel tak
jako slunečnice,
ó ničeho nežel,
ó ničeho nežel více.

Jak jsi tam ležel
stvořený k zobání
ptáků a k vyndání vesel.
Jak jsi tam ležel pomilovaný.

Jak jsi tam ležel
daleko Říma a Prahy,
jak jsi mi v srdci vězel,

Ty nahý
trně!
Kteraks to ležel na mém loži v Brně.

II

Jak smyslně,
jak opatrně.
Tam v moravských luzích.
Jak nerozmyslně.

Jako se spí na haluzích.
Shlížej se v mužích, v mužích.
Ó panny neopatrné!
Jak jsi tam ležel v Brně

s drsnou srstí drzých.
Jak rozvalen!
Jak mnou povalen.

Jak by ses mne chtěl zbavit,
prchal jsi jako David
ve stále užších kruzích.

Ustel si v růžích!

VÁCLAVŮV
SVATOKANDAULOVSKÝ
ÚTOČIŠTNÝ SONET PRO
JEHO VE VŠEM KREVNÍHO
ALE V NIČEM VINNÉHO
BRATRA
BOLESLAVA

Mít stehna jak Rekkared,
vědět kde je led,
kde sucho,
zbožňovat Tvé ucho,

Tvých paží Vsesokolský slet,
údů vzlet,
milovat nudu,
teď, teď hned

pod nohama ztrácet půdu,
vrážet do Tebe kord,
vědět co je to mord,

čtyřmi býky být čtvrcen,
Tebe mít k ruce,
ochutnat potlesk hord.

Zkusit jak chutná lidské srdce.

JIDÁŠŮV SONET O
POLIBKU SPIKLENCE
KTERÝ NEZAPŘE MISTRA

Stromy nehejbejte se s místa,
nesahejte mi do svědomí, mé
srdce nikdo neoblomí, obloha
nade mnou je čistá.

Nade mnou rukama se lomí,
prastará leckde praskne busta,
nehejbejte se stromy s místa!,
to ne vy les, to já jen, to My

chcem zůstat nikým neobhájen,
vy lidé dobří, i vy gnómi!
Všecko jsem přiznal,

ať jsem ztajen!
To já jsem vyznal
Ježíše Krista.

ADAMŮV
SONET
(NA TĚLO)
NA ŠALMAJ
V RÁJI

Tak apokalyptické
jako by něco chtělo,
nelidské, tragické,
vášnivé, básnické,

rozkošnické jak Othello,
prchlivé, sladké, kosmické,
vesnické jako Carskoje Sělo,
liturgické jak kartáč a mejdlo

a panické.
A jak má Odyssea epické.
Musíš říct kde.

Nesmíš říct kde.
Zde-něk-de.
Zapíské!

Tvé jak had magické tělo.

SONET KRISTA V HROBĚ
(MEZI DVĚMA ANDĚLY)

Někde daleko nad vrtochy, někde
vysoko za světem plochy,
tam kde je život jednoduchý
jako Tvé nohy, jak let mouchy,

a jako halekání pastuchy.
Zde někde už jen pro bohy.
Nevěřte na duchy!
Tam kde jsem nejvíc ubohý

a jako ty rampouchy ani na jedno oko suchý.
Směšný jak babské šprochy.
A jak ta bukolika na obě uši hluchý.

Zde někde pod tolika škrobenými rouchy.
Miluji hochy
a sochy.

SONET
(K VOLBĚ NOVÉHO PAPEŽE)

*Jeho Svatosti
Pavlu VI*

Takový už je svět. Když
už to nejde dál
připadáš si jak lev sám
hrozný na pohled.

Prázdný je sál.
Teplá je krev.
Pojď k nám!
Co do vyhřezlých střev

tak slepé samoty?
Jak jsi daleko Ty!
Moje cesta má šířku prázdnoty

když přišla o boty.
Takové už jsou naše životy.
A já jsem papežský jako můj strach. Tak strašlivý jako Tvůj kardinál.

SONET
(KRÁSNÁ MADONA)

Směješ se ve své výbornosti
spanilá celá,
Ty od věčnosti do věčnosti
Žena zbožněná už i dle těla,

Ty božsky sličná ozvěna
Jeho i lidské velikosti,
Ty kanaánská proměna na
smrt pozvaných hostí:

Naslovovzatá
a Vtělená.
Královno všech, kteří jsou jak Ty prostí.

Směješ se jako růže červená.
A jako ten, který mne učil housti.
Směješ se jako já a to už něco znamená: U kata!

Ty se směješ jak Kuběna.

SONET
(VZHŮRU SRDCE)

Srdce vzhůru!

Vzdej se, vzdej se stromu,
Synu Hromu,
nebo Ti nic neprominu,
vzdej se svahům vinic,

nesměj se,
vzdej se najatým vrahům,
vzdej se hroznům beze všeho nahatým.
Nech ho!

Vzdej se slovům a očím kněze.
Vzdej se všemu na co sočím.
Přijď až k hotovému.

Vzdej se náměsíčným okovům.
Vzdej se stříbrům nebes a zlatům říčním. .
Vzdej se hodinám i kůzlatům.

Dej se s námi proti nám.

SONET
(ZAPOMENUTÉ SVĚTLO)

Stesk Po Stesku

*Lásce Zro:tné Ve Znamení
jediné Touhy*

*B-vka A Blíženců:
Unášet A Blížít Se*

*"On Musí Růst, já Pak Se Menšit"
(Ženich A Přítel Ženichův)*

*Světlo Se Rodí Tenom Příchodem Většího Světla
Stále Většího. Většího Světa.*

Stýská se Ti po nadávkách,
stýská se Ti po císařské zbroji,
která by se v malých dávkách podobala hoboji když píská,
když si stýská, když cválá.

Stýská se Ti po slově.
Stýská se Ti po odhození labutího i stračího pera.
Já vím, Ty bys chtěl něco jinačího.
Stýská se Ti po stiskání dlaní, jejichž palec směřuje
vždy jen k právě načatým lahvím.

Ty jsi znalec.
Stýská se Ti po tom, kdo miluje.
Je to podmanivější než rodná víska.

Stýská se Ti po dokonalé opici.
Tvoje stesky nejsou malé.
Stýská se Ti po pořádné bouřce s blesky.

Stýská se Ti po svíci rozžaté za dne.

SONET
(POVOLÁNÍ PETRA)

Báseň se dělá ze slov, ale Ty si nic nedělej z anděla,
vzdělej raděj stan na prahu jeho zahrady,
a hlavu mezi kolena polož, smrtelně lysý.
Nedělej si nic z řeči davů,
to spíš naslouchej nářečí pávů a ohnivzdornému skřípotu mezi.

Nauč se rytmu nepřilíš vzornému.
V čem se nezmýlíš, to ještě cestou vyřid' mu.
Někdy odejdi jak košile s nejbližší vestou
a někdy buď vzdálen jak děla zub a Božího Těla vyceněná dáseň.

Tvoje nitro může oznít jako žena u studny nečekaně siestou,
ale její rým plaše jak Echo nech, a ve hroznech vinic doznít.
Važ mne jak pomlázku kterou se jaro přepáše dívkám ku šprýmu.

Nejlepší je vždycky to naše.
Ve všech svých potřebách jako na nebi tak i na zemi buď lidský.
Ale to nejlepší nakonec, počkej, a bez Slova, které bylo na počátku,
už dál nelov.

SONET
(LAZAR PRO
KRISTA)

*Sv. Terezičky
Ježíškově Za Děšť
Růži*

(Svalojanská Picla)

ITy spíš, Ty spíš,
Bože jak jsme ve smrti sbratřeni jak nikdy předtím a nikdy potom již.
Ty spíš, a Tvůj spánek už není spánek čtyřdenní, ale třídenní.
Ty spíš lehce jak vánek, Ty už smíš.

Někde mezi prsty Ti ještě přeběhne myš
Tvých i mých dřívějších marných radovánek, slyš!
Dívej se na věc z těch přívětivějších stránek, nezapomínej na edeny,
Ty který klímáš jak světlo denní a jako limb. Nech být, Ty spíš!

Ruce ne nad námi, ale za nás spínej,
Ty smíš,
Ty stejně jak já už jinej.

Nic si nezačínej
s těmi křesťany, víš?
To radši až na pohany, až na Olymp vzlínej jak víno čisté i po Káni,
i ve svém pokání,

Kriste Pane, a výš!

SONET
(STRÁŽNÝ
ANDĚL)

*Pro Sv. Dona Bosca
(37. ledna)*

Že tady někdo - jako bys mě vzal za ruku –
i když se šepí, se nezpronevěří,
své jméno vypůjčeno jako jména kluků,
vtesaná chlapeckým nožíkem do svých dveří:

Že tady někdo (jako Jiřík Jiříkem) nekončí výkřikem,
že tady někdo neudeří,
že tady někdo nedere peří
a že se tady někdo nepýří v keři (a ani kdyby byl slavíkem):

To Ty jsi vinen tím vinným střikem, to
Tebou byl svět zaviněn jak básníkem
(zemský ráj to napohled):

Že Tě nezponavikal cavykem,
a že věří:
Že má v Tobě záruku.

SONET
(BOJ O VÍNO)

ttttttttt

(Devět Křížů)

Nevystačili pouze s božským, a tak
se vrhli bozi na lidi.

Od té doby se tu a tam najde i takový chmaták, který jim závidí.
Ale nepohrávejme si se slovy: a dejme slovům játra: a jejich Prométheovi.

Také já jsem se nepočítal k českým Bratřím: jakož i Vy:

od Šumavy k Tatráům.

Také já chtěl být jako král dobrý k dobrým a jako Parsifal čistý čistým
a jako sval Řeka jen hezký hezkým.

Také já jsem ve všem jak opice napodoboval člověka.

Miluji Tvé hyždě křehké jako dvě slunečnice.

Miluji Tvé srdce které se mne drží jak slunce věrné: jen ne v noci!

a tak pružné a levné a pevné: jak klišé a jako klišťě.

Už ne: zjevně: falešní proroci.

Mluvíš mi z duše: miluji Tě: pro Krista Ježíše!

nejen pro ten střápec co Ti mezi nohama plantá.

Miluji Tě zplna stehna: jako až Jákobovou žilou svůj – u Joviše! -

Ortel i Osud: Orel Andělského Amanta: zevně dovnitř jak Panna,
zvnitřku ven jako Matka a shora dolů jak Běhna.

Ale miluji Tě i odspoda nahoru: ať to ví celá hospoda: jak chlapec muže.

A teď ať se to tu: a to je slovo do pračky: pro trošku té Tvé

krvavé sračky čili mé nevinné krve (a ne pro hábit): všechno pobodá!

Každý kuň pije jen z čisté kaluže: a kdybys ho měl zabít, nevidáno,

vždyť ani já - Maria Panno! - nemiluji dlouhé čekání: ale

na to tata: Zázrak v Káni: a tedy tak.

SONET
(ZASTAVENÍ TŘINÁCTÉ)

Jiřimu t

*Tys nečinil mne hercem
trapného dramatu,
to jenom já se činil nad logickým čtvercem
srdečních záchvatů.*

*Ani pták, ani duha v panoramatu
slovy nešetří nad mým srdcem, nad tím oznobeným bércem.
Běda! Jsme tři i s nevěrcem.
Už mne svlékli i z Tvých slov, z mých šatů.*

*Ještě naléhavější než nářek matek a vdov
je svistot biče který mou krev líže: děkuji: za málo.
Ty jsi nemlčel jako Mohyla Míru postavená nad Žalov:
ne, je to mnohem jednodušší syžet (připomíná Golgatu).*

*To jen před Tvýma očima se odehrávalo - v
- v chvatu a beze slov -
Snímání S Kříže.*